

A sáfárság szerepe

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 6:13-18; Kolossé 1:16-18;
Zsidók 4:14-16; 1Péter 1:15-16; 3János 3; Jelenések 14:6-12

„Mert nem tisztátalanságra, hanem szentségre hívott el minket az Isten” (1Thessz 4:7).

A sáfárság témájának mélysége miatt könnyű belebonyolódni a részletekbe és hagyni, hogy letaglózzon hatalmas, szinte átláthatatlan volta. Ez a kérdéskör egyszerű, mégis összetett, ezért könnyű félreérteni, mindazonáltal sem az egyes keresztény, sem pedig az egyház nem lehet meg nélküle. Kereszténynek lenni egyben azt is jelenti, hogy jó sáfárok vagyunk.

„A sáfárság nem elmélet és nem is filozófia, hanem egy működő program. Valójában az élet keresztény törvénye... Szükséges ahhoz, hogy megfelelően értelmezzük az életet és igazi, élő vallási tapasztalatunk legyen. Nem egyszerűen elméleti beleegyezés vagy hozzáállás, hanem akarati döntés és határozott lépés, ami az élet egészét érinti” (LeRoy E. Froom: *Stewardship in Its Larger Aspects*. Mountain View, Calif., 1929, Pacific Press Publishing Association, 5. o.).

Melyek a keresztény sáfárság sarkalatos elvei? Ezen a héten alaposabban megvizsgáljuk, milyen szerepet játszik a sáfárság a keresztény életében. A módszer érdekes lesz, ugyanis a szekérkerék hasonlatával élünk.

KRISZTUS A KÖZÉPPONT

A Biblia egészében Jézus Krisztus a központi szereplő (Jn 5:39), hozzá kell viszonyítanunk magunkat. Ő fizette meg a bűn büntetését és az élete váltság sokakért (Mk 10:45). Jézusé minden hatalom mennyen és földön (Mt 28:18), minden az Ő kezében van (Jn 13:3). A neve minden név fölött való és egyszer majd minden térd meghajol előtte (Fil 2:9-11).

„Jézus az élő központja mindennek” (Ellen G. White: *Evangelism*. 186. o.). Sáfárságunknak szintén Ő áll a középpontjában, mint ahogyan az erőknek is Ő a forrása. Általa élünk olyan életet, amelyet érdemes élni és mutatjuk be, hogy Ő a legfontosabb számunkra. Pál bizonyára rengeteg megpróbáltatáson ment keresztül, de tekintet nélkül arra, hogy éppen hol tartózkodott vagy mi történt vele, életének egyetlen fő szempontja volt: „*Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség*” (Fil 1:21).

Olvassuk el Kol 1:16-18, Róm 8:21 és 2Kor 5:17 verseit! Ezek alapján miért kell Jézust tartanunk a legfontosabbnak minden dolgunkban?

Nincs igazi sáfárság anélkül, hogy Krisztus állna létünk és figyelmünk középpontjában (Gal 2:20). Krisztusban összpontosul az áldott reménységünk (Tit 2:13). „*Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn*” (Kol 1:17). A szekér súlya a kerék középpontjában a tengelyre nehezedik, az hordozza, hasonlóképpen Krisztus a sáfár életének középpontja. Ahogy a szilárd tengely stabilitást biztosít a kocsinak, fenntartva a kerekek gördülékeny forgását, úgy Jézus is a keresztényi életünk stabil és szilárd középpontja (Zsid 13:8). Az Ő befolyása hat mindenre, amit csak gondolunk és teszünk. A sáfárság összes szempontja Krisztus köré csoportosul, benne találja meg lényegét.

„*...nélkülem semmit sem cselekedhettek*” (Jn 15:5, ÚRK). A sáfárság középpontja nem valamiféle légtüres tér, hanem az élő Jézus Krisztus valósága, aki azért munkálkodik bennünk, hogy formálja jellemünket most, valamint az örökkévalóságra.

Egy dolog állítani: Jézus az életünk középpontja, de megint más úgy is élni, hogy igazán Ő az életünk középpontja! Miként lehetünk biztosak abban, hogy ígérete szerint valóban bennünk él és ha beengedjük, a szívünkbe költözik?

A SZENTÉLY TANA

A szentély tanáról nem gondolkodunk túl gyakran a sáfárság összefüggésében. A kapcsolat azonban megvan a kettő között, hiszen a szentély igen fontos a hittételeink rendszerében, a sáfárság pedig ennek a rendszernek a része. „Krisztusnak a mennyei szentélyben végzett szolgálatát fontos helyesen értelmeznünk, mert ez hitünk alapja” (Ellen G. White: *Evangelism*. 221. o.). Feltétlenül fontos megértenünk a sáfárság szerepét ennek a bibliai tételnek a fényében. 1Kir 7:33 verse egy szekér kerekéről ír. A szentély tanát a kerékagyhoz hasonlítjuk. A kerékagy a tengelyhez kapcsolódik, forgás közben még nagyobb stabilitást biztosít a keréknek. Krisztus meghalt és dicsőséggel feltámadt (2Tim 1:10). A halálával alapozta meg a szentélyben végzendő munkáját (Zsid 6:19-20) és ad stabilitást a hitünknek. A szentélyből szolgált értünk, míg a földön élünk (lásd Zsid 8:1-2).

„A *sola scriptura* (egyedül a Szentírás) elve szerint a biblikus adventizmus a szentély tanának általános szemszögéből építi fel tantételrendszerét” (Fernando Canale: *Secular Adventism? Exploring the Link Between Lifestyle and Salvation* [Szekuláris adventizmus? Az életmód és az üdvösség közötti kapcsolat vizsgálata]. 104-105. o.).

Mit találunk a következő versekben Jézusnak a szentélyben végzett szolgálatáról? Zsid 4:14-16; 1Jn 2:1; Jel 14:7

A szentély tana rávilágít a megváltás és az üdvösség nagy igazságára, a keresztény teológia központi tanítására. A szentélyben nemcsak Krisztus értünk vállalt halálára mutat rá, hanem a mennyei szentélyben folyó szolgálata is. A szentek szentjében Isten törvényének fontossága és a végső ítélet valósága lesz nyilvánvaló. Mindezek középpontjában az az ígélet áll, hogy Jézus kiontott vére által elérhető a megváltás.

A szentély tanában foglaltak szerint a sáfárság szerepéből a megváltás nagyszerű igazságában horgonyzó élet tükröződik. Minél mélyebben tanulmányozzuk, mit tett értünk Krisztus és mit tesz értünk ma, annál közelebb kerülünk hozzá, szolgálatához, missziójához, tanításához és szándékához azok iránt, akik a sáfárság alapelveit követve élnek.

Olvassuk el Zsid 4:14-16 szakaszát! Milyen üzenetet találunk itt önmagunkra és a bűnrel, az énünkkel, az önzéssel vívott harcunkra vonatkozóan? Hogyan meríthetünk erőt és reménységet az itt olvasott ígeretből?

KRISZTUS-KÖZPONTÚ TANTÉTELEK

A szentély azért központi téma, mert itt fejeződik ki hatalmas erővel a megváltás igazsága és tárul fel a kereszt jelentősége. Minden tantételünknek valamilyen ponton össze kell kapcsolódnia az evangélium ígéréssel és a megváltással. A kerék küllőihez hasonlóan a többi tantétel is a Jézusba vetett hit általi megváltás nagy igazságából indul ki.

„Krisztusnak a bűneink engeszteléséül hozott áldozata az a nagyszerű igazság, ami köré összpontosul minden egyéb igazság... Aki tanulmányozza a Megváltó csodálatos áldozatát, erősödik úgy a kegyelemben, mint az ismeretben” (Ellen G. White megjegyzései: *The SDA Bible Commentary* [Heted-napi Adventista Bibliakommentár]. 5. köt., 1137. o.).

Mire utalt Jézus azzal, hogy Ő az igazság (Jn 14:6)? Vö. Jn 17:17! Hogyan viszonyuljunk az igazsághoz? (3Jn 3)

Tantételeink meghatározzák, hogy kik vagyunk és milyen irányba tartunk. Nem csupán elvont teológiai elméletek, mert mind Krisztusban horgonyoznak és valamilyen formában befolyásolják az életmódunkat. Joggal mondhatjuk, hogy hetednapi adventista identitásunk leginkább a tantételeinkben gyökerezik. A Bibliából merített tanítások tesznek bennünket azzá, akik vagyunk.

A sáfárság szerepe az, hogy úgy tudjuk megélni a tantételbeli igazságot, amint azok Jézusban vannak, és ez pozitív hatást gyakorol az életminőségünkre. *„Ha ugyan őt megértettétek és őbenne megtanítottatok, úgy amint az igazság a Jézusban: Hogy levetkeztétek ama régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt; Megújultatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, és felöltöztétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben”* (Ef 4:21-24). Ebben az igeversben megtalálhatjuk, milyen az, ha nemcsak ismerjük az igazságot, hanem aszerint is élünk. Sáfárnak lenni nem csak annyit jelent, hogy hiszünk a tantételekben, inkább azt, hogy ezek szerint éljük a mindennapjainkat és alakítjuk az emberi kapcsolatainkat.

A HÁRMAS ANGYALI ÜZENET

Világméretű katasztrófára csak kétszer figyelmeztette a világot Isten: egyszer Noé által (1Móz 6:13-18; Mt 24:37), másodszer pedig a hármias angyali üzenetben (Jel 14:6-12). Ezek az üzenetek fellebbentik a függönyt és különleges szemszögből engedik látni a világunkra váró eseményeket. Az értelmezésük idővel ugyan változott, de az üzenet és a misszió továbbra is a Krisztusba vetett hit általi megigazulás maradt, „ami a hármias angyali üzenet a valóságban” (Ellen G. White: *Evangelism*. 190. o.). Jézus Krisztus és értünk hozott hatalmas áldozata áll a mi időnkre vonatkozó igazság középpontjában, aminek hirdetésére hívott el bennünket Isten.

Olvassuk el Jel 14:6-12 szakaszát! Mi a lényege ennek az üzenetnek? Miről ad hírt a világnak? Mi a felelősségünk ezt illetően? Hogyan kapcsolódik a sáfárságunkhoz?

Hetednapis adventistaként küldetésünk, hogy bemutassuk a hármias angyali üzenetet, így készítve fel a világot Krisztus második eljövételére. Mindenkinek meg kell hoznia az örökkévalóságra szóló döntést. A sáfárságnak az is a szerepe, hogy részt vállaljunk Istennel ebben a küldetésben (2Kor 5:20; 6:1-4).

„Bizonyos értelemben a hetednapis adventistákat örnek és fáklyavivőnek rendelte az Úr. Ránk bízta a pusztuló világnak szóló utolsó figyelmeztetést. Ragyogó fény sugárzik Isten Igéjéből. A legünnepelesebb és legkomolyabb munkát bízta ránk az Úr: az első, a második és a harmadik angyal üzenetének hirdetését. Más munkának nincs ekkora jelentősége. Isten gyermekei nem engedhetik, hogy bármi elvonja ettől a figyelmüket” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyosságtételek a gyülekezetnek]. 9. köt., 19. o.).

A keréktalp közel van a földhöz, és mondhatjuk, hogy a hármias angyali üzenet misszióját jelképezi. A küldetésünk többek között véd a teológiai elsodrúástól és rámutat a felelősségünkre, feladatunkra az utolsó napok eseményei idején. Az üzenet sáfárainak kell lennünk, bátran hirdetni azt a világnak!

Az utolsó napok eseményeire gondolva könnyű elveszni a táblázatokban és a dátumokban, persze ezeknek is megvan a szerepük. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy az üzenet hirdetése közben mindig Jézust és áldozatát tartjuk szem előtt?

SÁFÁRSÁG

Jézus Krisztus azt akarja, hogy szent életet éljünk. Az Ő élete a példa arra, hogy mit jelent a szentség és milyen az igazi sáfárság (Zsid 9:14). Istennek tetsző módon kell élnünk, aminek része a ránk bízott javakkal való helyes gazdálkodás is. A sáfárság a szentség kifejezője.

Vö. 1Pt 1:15-16 és Zsid 12:14 verseit! Mit jelent a „szentek legyetek” és a „szentség” kifejezés? Hogyan függ össze a sáfársággal?

Már a rómaiak rájöttek, hogy a szekér kereke tartósabb, ha vaspánttal, ráffal erősítik meg a keréktalpat. A kovács felhevítette a fémeket, hogy kitáguljon és a talp köré lehessen illeszteni, majd hideg vízben zsugorította a kellő méretre. A kerék forgása közben a ráf érintkezett közvetlenül a talajjal.

A keréktalpra húzott ráf jelképezheti a sáfárság egész tételét. Ez az igazság pillanata, amikor lelki életünk találkozik a gyakorlati étellel. Hitünk megmutatkozik a hullámhegyek és völgyek, a sikerek és kudarcok között. Életünk kátyúiban és döccenőiben érlelődik valóságossá az elméleti hit. A sáfárság a külső csomagolása annak, hogy kik vagyunk és mit teszünk, magatartásunk és helyes életvitelünk tanúságtevője. Napi tetteink Jézus Krisztust mutatják be, olyanok, mint a talajjal érintkező vasráf a keréken.

A tetteinknek nagy a hatása, ezért olyan fontos, hogy a Krisztus iránti elkötelezettségünk irányítása alatt álljanak. Élünk ezzel a bizonyossággal és ígérettel: „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít*” (Fil 4:13).

„A megszentelődés annyit jelent, hogy a Szentlélek Krisztus természetét emberi lényünkbe oltja. Az evangéliumi vallás élő, cselekvő alapelv – Krisztus jelenléte életünkben, jellemének megmutatkozása jellemünkben és jó cselekedeteinkben. Az evangélium elveit életünk semmilyen területétől sem lehet elvonatkoztatni. A keresztyén embernek minden élethelyzetében Krisztust kell bemutatnia” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 267. o.).

Tegyük nagyító alá mindennapi életünket, életvitelünket! Mi az, ami arról tanúskodik, hogy Krisztus valóban bennünk él, munkálkodik és megújít? Milyen tudatos döntéseket kell hoznunk annak érdekében, hogy megmutatkozzon bennünk a szentség?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Előfordult, hogy a szekérkerék ráfját meg kellett javítani, ugyanis kitágult, mert folyton a talajhoz ütődött. A javítás során ütötték, kalapálták a vasat. Az ráf javítása jelképezi a sáfárságot a gyakorlati megszentelődésben. Egyre inkább Krisztus lelkülete, gondolkodásmódja válik jellemzővé életünk minden területén, még ha a folyamat nehéz és fájdalmas is. Csak néhány példát említve, a pénzkezelésünk, a családi kapcsolataink, a munkakörünk tekintetében is Krisztus akarata szerint kell eljárnunk. Mindnyájan tapasztaljuk, hogy időnként csak kemény koppanás árán tanuljuk meg a leckét.

Nehéz formálni a vasat, az emberi jellem alakítása azonban még keményebb feladat. Gondoljunk Péter tapasztalatára! Mindenhol ott volt Jézussal, mégsem gondolta, hogy majd ezt mondja neki a Mester: *„én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed”* (Lk 22:32). Jézus megtagadása után nem sokkal Péternek fordulat következett az életében, de csak nagyon fájdalmas és bonyolult tapasztalat után. Bizonyos értelemben a sáfárságán kellett javítania. Lelkileg megújult, az élete egészen más irányt vett, de csak néhány kemény ütés után.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **Hogyan függ össze a gyakorlati megszentelődés Jézus tanácsával? „Vegye fel az ő keresztjét... és kövessen engem” (Lk 9:23). Mit kell megfeszíteni (Gal 6:14)? Hogyan érzékelteti ez a megszentelődés folyamatát? Hogyan segít a gyakorlati megszentelődés abban, hogy megtanuljunk Isten akarata szerint gondolkodni (1Kor 2:16)?**
2. **Fájdalmas próbák árán hogyan tanultunk mélyebb keresztényi életet élni és követni Urunkat? Aki kész rá, mondja el a csoportban is a tapasztalatát és azt, hogy mit tanult belőle! Mit tanulhatunk mások történeteiből?**
3. **Gondoljunk a többi hitelvünkre, legyen az akár a szombat, akár a holtak állapota vagy a teremtés, a második advent stb.! Hogyan hatnak a mindennapjainkra?**

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:
VISSZANÉZEK

Visszanézek elmúlt életemre;
tarka a kép, sokszínű nagyon.
Jó és rossz napok vegyesen vannak,
de megáldott az Úr gazdagon!

Mikor elfogadtam hívó szavát,
erősen fogta mind a két kezem:
Mondtam: Uram!
Küldj, ahová akarod!

Megyek Veled és nem kérdezem,
mit rejt a jövő,
milyen a holnap,
a próbák sora hosszú vagy rövid.

Rád bízok mindent,
világot teremtő.
Igazgasd lábam lépéseit!

– Ha könnyeket adsz két szemem tavába,
csak folyjon arcom barázdáiba,
amit oly sokszor felszántott
az élet boronáinak vasfoga.